

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

03 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență :

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Cebotari Vitali prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 01 aprilie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Ratcov Piotr Xxxx, născut la xxxxx, originar din r-nul xxxx, s. xxxx și domiciliat în mun. xxxxx, s. xxxx, xx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 01.10.2018 - 15.01.2019 (prima instanță);
2. 04.02.2019 - 01.04.2019 (instanța de apel);
3. 15.10.2019 – 03.03.2020 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 15 ianuarie 2019, cauza fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ratcov Piotr a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă solicitarea procurorului privind încasarea în bugetul statului de la Ratcov Piotr a cheltuielilor judiciare în mărime de 1808 lei.

Totodată, prin sentință a fost soluționată și soarta corpurilor delictive.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că la data de 28 august 2018, în jurul orei 03:15, inculpatul Ratcov Piotr, fiind în stare de ebrietate alcoolică, acționând de comun acord cu alte persoane în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, din intenții acaparatoare, cu scopul de comitere a atacului asupra părții vătămate Jelezoglo Fiodor și sustragerii mijloacelor bănești ce îi aparțin, la propunerea unei persoane în privința căreia cauza penală a fost disjunsă,

au pătruns în curtea casei părții vătămate Jelezoglo Fiodor, situată pe adresa - r-nul xxxx, s. xxxx, str. xxxx, persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă a rămas în curte să supravegheze asupra ceea ce se întâmplă afară până la finisarea atacului, iar dânsul împreună cu două persoane în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, punându-și pe cap măștile pregătite anterior și, înarmându-se cu o seceră pentru tăierea cocenilor de porumb, pe care au găsit-o în curtea părții vătămate, au pătruns în casa lui Jelezoglo Fiodor și l-au atacat pe ultimul, l-au trântit la podea și i-au legat mâinile cu vestonul lui, după care au început să se exprime cu amenințări de omor în adresa lui Jelezoglo Fiodor, solicitând ca ultimul să predea mijloacele bănești pe care le are, percheziționând în acest sens camerele casei, însă, dat fiind faptul că nu au găsit nimic, au fugit de la locul incidentului.

În urma acțiunilor criminale ale lui Ratcov Piotr și persoanele în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, părții vătămate Jelezoglo Fiodor i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fractură închisă a claviculei drepte în treime laterală cu dislocare a fragmentelor, echimoze pe piept, excoriații pe cap, coate, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și conform acestui criteriu se califică ca vătămare corporală medie.

Prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Ratcov Piotr în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) Cod penal, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de două sau mai multe persoane, mascate, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă.

2. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia în latura pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Ratcov Piotr să-i fie stabilită în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) Cod penal, pedeapsa de 6 ani și 8 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că:

- prima instanță nu a indicat motivele și circumstanțele în legătură cu care, inculpatului Ratcov Piotr i-a fost aplicată o pedeapsă prea blândă în mărime de 5 ani și 6 luni închisoare, pentru comiterea unui atac tâlhăresc cu participarea unui grup de persoane și cu folosirea unor obiecte în scop de armă;

- pe lângă faptul aplicării unei pedepse prea blânde în privința inculpatului Ratcov Piotr pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) Cod penal, prima instanță nu a luat în considerare faptul că inculpatul a săvârșit intenționat o infracțiune gravă, modul comiterii infracțiunii precum și caracterul prejudiciabil al acesteia, exteriorizată prin uzurparea proprietății

persoanei, precum și a vieții și sănătății acesteia, în cazul de față comisă față de o persoană cu vârstă înaintată, nefiind în starea de a se putea apăra;

- căința sinceră a inculpatului Ratcov Piotr recunoscută de instanța de judecată drept circumstanță atenuantă, presupune obligatoriu recunoașterea vinovăției acestuia, iar pentru aceasta inculpatul a beneficiat de prevederile art. 364¹alin. (8) Cod de procedură penală, care deja îi atenuază pedeapsa, de aceea, consideră că instanța de judecată incorect a recunoscut în calitate de circumstanță atenuantă căința sinceră a inculpatului;

- pedeapsa aplicată inculpatului Ratcov Piotr este una prea blândă și nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale, prin prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat cât și de alte persoane, precum și corectarea și reeducarea inculpatului.

3. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 01 aprilie 2019, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința primei instanțe în partea admiterii demersului procurorului privind încasarea de la inculpatul Ratcov Piotr a cheltuielilor judiciare în mărime de 1808 lei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a demersului procurorului. În rest, sentința primei instanțe a fost menținută fără modificări.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță la pronunțarea sentinței corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept privitor la chestiunile dacă infracțiunea a avut loc și dacă a fost sau nu săvârșită de inculpat, și just a concluzionat că fapta penală reținută în culpa inculpatului Ratcov Piotr a avut loc și a fost săvârșită de către acesta în circumstanțele descrise mai sus. La momentul judecării cauzei și pronunțării sentinței, prima instanță corect a calificat infracțiunea în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) Cod penal.

Instanța de apel a mai notat că aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Cu referire la pedeapsă, instanța de apel a indicat că prima instanță, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, de personalitatea inculpatului Ratcov Piotr, care nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog, se caracterizează pozitiv și crește de unul singur 3 copii minori, reprezentând unicul întreținător al familiei.

Instanța de apel a atestat că prima instanță a individualizat pedeapsa în raport cu aceste criterii, a ținut cont că inculpatul a acceptat judecarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, s-a căit sincer de cele comise, motiv pentru care a și stabilit inculpatului Ratcov Piotr Piotr pedeapsa în mărimea stabilită prin actul judecătoresc.

Instanța de apel a conchis că pedeapsă este proporțională faptei și vinovăției, iar circumstanțe care să determine aplicarea celei mai aspre pedepse potrivit prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală de care a beneficiat inculpatul, în raport cu limita de pedeapsă prevăzută de lege în cazul pedepsei cu închisoare, nu a identificat.

De asemenea, instanța de apel a respins și invocările procurorului în cererea de apel precum că, căința sinceră a inculpatului Ratcov Piotr recunoscută de instanța de judecată drept circumstanță atenuantă, presupune obligatoriu recunoașterea vinovăției acestuia, iar pentru aceasta inculpatul a beneficiat de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care deja îi atenuază pedeapsa, de aceea, instanța de judecată incorect a recunoscut în calitate de circumstanță atenuantă căința sinceră a inculpatului, la ce instanța de apel a notat că potrivit art. 76 alin. (2) Cod penal, instanța de judecată poate considera drept circumstanțe atenuante și alte circumstanțe, neprevăzute la alin. (1), motiv pentru care prima instanță legal a considerat circumstanța dată în corespundere cu prevederile art. 76 Cod penal.

Ce ține de cheltuielile judiciare, instanța de apel a menționat că conform prevederilor art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Instanța de apel a mai indicat că potrivit dispozițiilor din alin. (3) art. 227 Cod de procedură penală, se stipulează că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat. Astfel, instanța de apel a conchis că, în cazurile când expertiza este dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei sunt achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Cu referire la cele expuse, instanța de apel a reținut că efectuarea expertizei medico - legale nr.201814P0347 din 03 septembrie 2018 și a expertizei judiciare dactiloscopice nr. 34/12/3-R-449 din 13 septembrie 2018 au fost dispuse de către organul de urmărire penală în vederea acumulării probelor care confirmă vinovăția inculpatului, fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului în

vederea posibilității formulării învinuirii și atragerea persoanei la răspundere penală, acțiune care este pusă în sarcina părții acuzării.

La fel, s-a specificat că potrivit art. 75, alin. (3) din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68 din 14.04.2016 (M.O. nr. 157-162/316 din 10.06.2016), se stipulează că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală.

În acest context, instanța de apel a atestat că în prezenta cauză penală ordonatorul expertizelor judiciare medico - legale nr.201814P0347 din 03 septembrie 2018 și a expertizei judiciare dactiloscopice nr. 34/12/3-R-449 din 13 septembrie 2018 a fost organul de urmărire penală, fără a exista o asemenea cerere din partea apărării.

Instanța de apel a conchis că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statutului și în această parte cerințele procurorului necesită a fi respinse.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, care indică temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, și solicită casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale;
- pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă și nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale, nefiind respectate pe deplin prevederile art. 7, 75, 61 Cod penal, pct. 3, 17 ale Hotărârii explicative a Plenului Curții Supreme de Justiție nr.8 din 11.11.2013 "Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale";

- până în prezent prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate, cheltuielile pentru tratament medical, nu au fost achitate integral de către inculpat. Prin infracțiunea comisă a atentat la una din valorile primordiale apărute de legea penală -integritatea fizică a persoanei;

- în cazul în care instanța de judecată a constatat temeiuri de a reduce limitele de pedeapsă, în baza prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și recunoașterea vinovăției a servit temei pentru aplicarea procedurii simplificate

respective, această circumstanță - recunoașterea vinovăției - nu mai poate servi temei de reducere a pedepsei la o nouă limită minimă a pedepsei cu închisoare, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică;

- instanța de apel a motivat soluția privind cheltuielile judiciare prin faptul că, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea expertizei judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului, însă în decizie lipsește dispoziția privind trecerea cheltuielilor judiciare pe contul statului;

- conform prevederilor Legii nr.316 din 22.12.2017, alin. (2) din art.143 Cod de procedură penală, care prevede că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile obligatorii se face din contul bugetului de stat, a fost abrogat, iar la moment se solicită restituirea acestor cheltuieli statului, cheltuieli care au fost suportate din cauza comiterii de către Ratcov Piotr a infracțiunii;

- soluția instanței de apel contravine practicii judiciare, decizia Curții de Apel Cahul din 23.09.2015 în dosarul nr. 05-1a-751-03062015, decizia Curții de Apel Cahul din 02.02.2017 în dosarul nr. 05-la-1-11 8-12122016 și menținută de CSJ prin decizia din 24.05.2017 cu nr. 1 ra-879/2017, decizia Curții de Apel Cahul din 02.11.2017 în dosarul nr.05-la-886-08082017, decizia Curții de Apel Cahul din 23.10.2018 în dosarul nr.05-la-1022-08092018;

- chestiunea privind cine suportă cheltuielile respective, trebuie soluționată reieșind din prevederile art.229 alin. (1) Cod de procedură penală, care pe prim plan pune sarcina pe condamnat, responsabil de aceste cheltuieli în legătură cu comiterea infracțiunii. Și doar dacă condamnatul nu este în stare să le achite din diferite motive, invaliditate, incapacitatea juridică etc, cheltuielile sunt trecute în contul statului.

5. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul, să caseze total hotărârea atacată și să mențină hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile

instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În sensul prevederilor din art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea superficială sau motivarea în termeni vagi-evazivi, reprezintă motiv de casare.

Colegiul penal lărgit mai menționează că procurorul în recurs, drept temei pentru declararea recursului a indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, și anume cazurile când *„hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”*.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că în prezenta speță și-a găsit confirmarea în cauza dată temeiul de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea cheltuielilor judiciare, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, - *„Părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept, prin intermediul organului de urmărire penală, al procurorului sau al instanței de judecată, să înainteze instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară o cerere privind efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor”*.

După cum rezultă din materialele cauzei la solicitarea organului de urmărire penală au fost întocmite două rapoarte de expertiză: raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/3-R-449 la 13 septembrie 2018 (f.d. 63-65, vol. II) și raportul de expertiză judiciară nr. 201814P0347 la 03 septembrie 2018 (f.d. 48-49, vol. II).

Colegiul penal lărgit ține să menționeze că rapoartele de expertiză sus numite, au fost efectuate în prezenta cauză penală, după data de 09.02.2018, când au intervenit modificări în art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, care a fost abrogat prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, și până la această dată prevedea imperativ că plata pentru efectuarea expertizelor prevăzute la alin. (1) a aceluiași articol se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Totodată, Colegiul penal lărgit notează faptul că legiuitorul la art. art. 227-229 Cod de procedură penală, a stabilit clar semnificația cheltuielilor judiciare, care sunt acestea și din contul cui sunt suportate, astfel, nu pot fi acceptate motivele din decizie (f.d. 94 – 95, vol. I), fiind invocat că prin Legea nr. 68 din 14.04.2016, art. 75 alin. (3) este stipulat că sunt suportate de ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, iar în speță ordonatorul expertizei judiciare a fost organul de urmărire penală, totodată instanța de apel a mai invocat greșit că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului, prin numirea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

Colegiul penal lărgit indică, că toate cheltuielile judiciare la etapa urmăririi penale sunt suportate la momentul derulării efective a acțiunilor procesuale de către stat, ori la etapa respectivă procesul penal este guvernat de principiul prezumției nevinovăției.

De asemenea, instanța de apel nu a ținut cont că art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, prevede că instanța de judecată poate obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare, specificând excepțiile și posibilitatea eliberării inculpatului (alin. (3)) de plata cheltuielilor judiciare.

În baza celor expuse, Colegiul penal lărgit statuează că instanța de apel la adoptarea soluției referitoare la cheltuielile judiciare, nu a ținut pe deplin cont de toate circumstanțele expuse supra, prin ce pe cale de consecință se atestă că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în partea respingerii solicitării procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare suportate în urma efectuării rapoartelor de expertize judiciare efectuate în speța dată, iar sentința primei instanțe a ținut cont de prevederile legale enunțate supra și a dispus încasarea din contul inculpatului Ratcov Piotr a cheltuielilor judiciare în mărime de 1808 lei suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare în speță, ce nici nu a fost atacat cu apel de partea apărării.

Astfel, Colegiul penal conchide că în prezenta cauză se confirmă temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, astfel recursul ordinar declarat de către procuror urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel în partea soluționării chestiunii cu privire la neîncasarea cheltuielilor judiciare urmează a fi casată, cu menținerea sentinței primei instanțe în această parte.

5.1. Subsidiar, Colegiul penal lărgit respinge argumentele recurentului prin care acesta critică soluția instanțelor de judecată privind pedeapsa stabilită inculpatului Ratcov Piotr, or la individualizarea pedepsei, instanțele de judecată și-au argumentat detaliat soluția privind pedeapsă stabilită inculpatului Ratcov Piotr de 5 ani 6 luni sub formă de închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ Cod de procedură penală, în coraport cu circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite care este una gravă, de

personalitatea inculpatului, care nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog, se caracterizează pozitiv, prezența circumstanțelor atenuante - căința sinceră și prezența a 3 copii minori la întreținere, prezența circumstanței agravante - săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică, iar instanța de recurs ordinar în virtutea corectitudinii acestor constatări și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

6. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, casează decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 01 aprilie 2019, în partea soluției asupra cheltuielilor judiciare, cu menținerea în această parte a sentinței Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 15 ianuarie 2019, în cauza penală privindul pe **Ratcov Piotr XXXX**.

În rest se mențin, prevederile deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **06 aprilie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor